

ŞEHR-İ RAMAZAN

ÖZLÜCE NURETTİN TOPÇU KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ RAMAZAN YAYINIDIR

RAMAZAN'A VEDA / YAKUP KADRI

"Ramazan gidiyor. Eski padişahlarımızdan birinin dediği gibi "Senenin on bir ayı hasreti çekilen" bu kısa gufran devresi, bu sefer kimse farkına varmadan nihayete eriyor. Dün gece minarelerden "Elveda" sesleri duyuldu. O zaman anladım ki mübarek ayın sonundayız.

Çocukluğumda Ramazanın yirmisinden itibaren beni garip bir hüznün kaplardı. Oyunlarıma bir neşesizlik, çalışmalarına bir isteksizlik gelirdi. Her sabah yatağımın içinde kalbimde bir derin acıyla uyanırdım ve kendi kendime "Bir daha gitti, bir gece daha gitti. Bugün yirmi beşi, yarın yirmi altısı, öbür gün..." daha ziyade sayamazdım. Bu bana yakınımdan birinin öleceği günü hesap etmek gibi müzlim ve acayip görünürdü. Vakıa bir zamanlar salih, abit müslüman evlerinde Ramazanın son günleri bir hastanın sekerât (son) demleri gibi müellimdi.(üzüntü vericiydi) Herkeste sanki aile rüesâsından(büyüklerinden) biri ölüm döşeğine yatmış gibi bir his hasıl olurdu. Teneffüs edilen havada mukaddem bir yas kokusu sezilirdi. Ve camilere gidilip ağlanırdı. Oraları hüznün ile taşan gönüllerin alabildiğine boşandığı yerlerdi.

Hiç unutmam bir gün -Ramazanın sonlarına doğru idi- evimizin yakınında bir küçük camiye gitmiştik. Beyaz sakallı küçücük bir ihtiyar hoca vaaz ediyordu. Cemaat çok değildi. Fakat kürsünün etrafı pek samimi bir halka ile çevrilmişti. Vaizle samiler (dinleyenler) âdeta tatlı bir hasbihâle (sohbete)dalmış gibiydiler. Beyaz sakallı hoca diyordu ki: -Ey din kardeşlerim! İşte Ramazan-ı şerifin sonuna eriyoruz. Mübarek ay bizi terk edip gidiyor. Fakat bana öyle geliyor ki, o bu yıl bizden küskün ve muğber(kırgın) ayrılıyor. Zira bu yıl geçen yıllardan daha çok günah işledik. Gelecek yıl günahlarımız daha ziyade artacak. Zira devirler değişiyor. Devirlerle beraber gönüller de değişiyor. Gittide hepimizden Allah korkusu kalkıyor. Peygamberin emrine itaat azalıyor. Birtakım bidatler (yanlış dinî davranışlar) eski âdetlerin yerini tutuyor. Ahkâm-ı Kur'aniye yerine birtakım batıl kitaplara itikat ediliyor. Gençlerimizde ulû'l-emre(yöneticilere) itaat kalmadı. Büyüklerimizin kalbinde sıdk ve hulûsdan,(samimiyetten) şefkat ve merhametten eser yoktur. Ey din kardeşlerim, günahlarımız başımızdan aştı. Mübarek ayın huzur-ı Rab'de bizim için şefaate yüzü kalmadı. Vay hâlimize, vay hâlimize!

Ve cemaatin arasında diğer bir ihtiyar başını iki elleri arasına almış hıçkırarak ağlıyordu. Diğerleri "Allah, Allah! Allah, Allah!" diyordu. Beni de uhrevî bir korku ile karışık derin bir hüznün istilâ etti ve içimden kendi kendime ahdettim ki ömrümün sonuna kadar Allah'ın emirlerine münkad (bağlı) kalacağım.

Fakat çocukluğumdaki ahdlarin (sezlerin) birçoğu gibi bittabi bunu da tutmadım. Sıtmalı gençlik rüzgârı, devrin girdaplarıyla karışarak bende iyi, saf ve masum ne varsa aldı götürdü. Ben derken biliniz ki mensup olduğum nesil namına söz söylüyorum. Bu neslin hiçbir şeye itikadı yoktu ve ihtirasatı lâyetenâhî (sonsuz) idi. Mihver-i hareketi (hareketlerinin merkezi) ya bir kin ya bir arzu idi. Kalbi, tevessü etmiş (genişlemiş) bir mideye benzerdi. Ne verseniz doymayacak gibi görünürdü. Fakat ilk lokmada tikanır kalırdı. Kendinden evvelki nesle karşı kaba insafsız ve müstahkardı.(küçük görürdü) Babamız lâkırdı söylerken kahkahalarla gülmeyi zekâmızın bir hakkı zannederdik. Ve henüz on sekiz yaşımızda iken validemize bir çocuk muamelesi ederdik. Dinî hayata karşı mübalâtsizliği (ilgisizliği) ise şerefli bir şey sanırdık. 'Namaz kılmayı bilmiyoruz' demeyi âlimane bir söz, alenen oruç yemeyi kahramanane bir hareket ve büyük babamıza Voltaire'den bahsetmeyi bir ulûvv-i cenâb (büyüklük) telâkki eylerdik. Validemizin bir kese içinde baş ucumuza astığı Kur'an-ı Kerim'i yerinden indirip ve kılıfından çıkarıp alelâde kitapların arasına sokmayı en asrî ve en asil ve en zarif hareketlerden sayardık.

Yegâne inandığımız, yegâne hürmet ettiğimiz şey "asır"dı, asrın ilmî

terakkiyatı (ilerlemeleri) idi. Birbirimize ikide bir 'Yirminci asırdayız! Düşününüz efendim yirminci asır' derdik.

Yirminci asır bizi aldattı ve Ramazan ayları bize küstü. Şimdi ne yapmalı? Nereye gitmeli? Dün gece odamın penceresinden minarelerdeki 'Elveda' seslerini dinlerken birdenbire çocukluğumun Ramazan sonlarına doğru gönlümü kaplayan o eski hüznüne düştüm ve o küçük camideki beyaz sakallı hocanın sözlerini ve ondan sonra gençliğimin, gençliğimizin ilk devresini teşkil eden o kıymetsiz, o âdi ve kaba yılları hatırladım. Çocukluğumdaki son vaazı dinlediğim günden bu son Ramazana kadar geçen zaman zarfında dünyaya ve ahirete lâyıık ne yaptık, ne işledik? diye kendi kendime sordum. Arkamızda bıraktığımız bu uzun yolda şüpheden, tereddütten, yeis ve elemenden, tatmin edilmemiş iştahlardan ve bir sürü küfür ve maâsîden(günahdan) başka ne var? Yüksek, asil ve ulvî sıfatlarına müstahak (layık) nasıl bir eser bıraktık? Bugüne kadar bütün ömrümüzün hulâsa-i manası hep şûr ve şûriş (kargaşa), hep fitne ve nifak değil midir? Elveda ey Ramazan, elveda? Asır bizi aldattı, sen bize küstün. Hâlimiz ne olacak? Nerede şifa, nerede gufrân bulacağız? Bu yıl milyonlarca Müslümanın gözlerinden çeşmelerden akan sular gibi yaşlar boşanıyor. Senelerden beri çeşmelerden akan sular gibi milyonlarca Müslümanın damarlarından oluk oluk kanlar aktı. Bu yaşlar, bu kanlar günahlarımızı silmeye hâlâ kâfi gelmiyor mu?"

BİR AYET

"O hâlde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlayabilirsiniz." **Rahman /21. Ayet**

BİR HADİS

"Bizi aldatan bizden değildir." (Müslim, İmân, 164.)

BİR ŞİİR

Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi
Olmaya devlet cihânda bir nefes sıhhat gibi
Saltanat didükleri ancak cihân gavgasıdır
Olmaya baht ü saâdet dünyada vahdet gibi
Ko bu ıyş u işreti çünkim fenâdur âkibet
Yâr-i bâki ister isen olmaya tâat gibi
Olsa kumlar sayısınca ömrüne hadd ü adet
Gelmeye bu şişe-i çarh içre bir sâat gibi
Ger huzur itmek dilersen ey Muhibbî fâriğ ol
Olmaya vahdet makamı küşe-i uzlet gibi
Muhibbi (Kanuni Sultan Süleyman)

08 NİSAN PAZARTESİ

İMSAK VAKTİ :05.01

AKŞAM/İFTAR VAKTİ: 19.42